

nouti o tom, zda se žalovaní dopustili nedovolené immise, a zda a co jsou povinni opatřiti k jejímu odstranění, byla námitka nepřípustnosti pořadu práva právem zamítnuta. Jest nerozhodno, zda je politický úřad povolán vedle soudu zakročiti v této věci podle vodního zákona.

Čís. 11371.

Do usnesení, jímž byl zamítnut návrh jedné strany rozepře, by byl ze zastoupení vyloučen zástupce druhé strany, jest nepřípustný rekurs oné strany rozepře.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R I 867/31.)

Soud první stolice zamítl návrh žalobců, by byl ze zastupování žalovaných vyloučen Bohumil Z., ježto jde o dva spojené spory, jichž hodnota převyšuje úhrnem 2.000 Kč. Rekursní soud odmítl rekurs žalobců. Důvody: Napadené usnesení není rozhodnutím, kterým by bylo vsaženo do práv stěžovatelů, takže jim schází oprávnění k rekursu, jak vyplývá z druhého odstavce § 29 c. ř. s. Poněvadž spojené sporné věci netýkají se předmětu sporu, který by jednotlivě převyšoval 2.000 Kč, není tu případ nuceného zastoupení strany advokátem po rozumu prvního odstavce řečeného paragrafu, pročež nebylo rekursnímu soudu třeba uvažovati o tom, zda usnesením byl porušen předpis § 477 č. 5 c. ř. s., to tím méně, ani se žalovaní jednání osobně účastnili.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobců do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekursní soud rozhodl správně, že se rozhodnutí prvního soudu, jímž byl připuštěn Bohuslav Z. za zmocněnce žalovaných, nedotklo práv žalobců. Protože podstatným předpokladem opravného prostředku jest, by napadeným rozhodnutím byl stěžovatel dotčen ve svých právech, nemůže tomu, kdo jím není dotčen, býti přiznáno oprávnění k opravnému prostředku. Rekursní soud neporušil předpis § 6 c. ř. s. o nedostatku zákonného zastoupení. Naopak odpovídá napadené usnesení stavu věci a zákonu.

Čís. 11372.

Vedlejší intervenient nemůže pokračovati ve sporu, zůstal-li v klidu nebo byl-li přerušen a nenavrhl-li hlavní strana po uplynutí lhůty § 169 c. ř. s. nebo po pominutí překážky sama, by v něm bylo pokračováno, aneb pokud není z okolností patrné, že tomu neodporuje.

V případě § 20 c. ř. s. však nejsou procesní úkony vedlejšího intervenienta závislé na vůli strany; jsou-li v rozporu s procesními úkony strany, platí ty, jež jsou straně na první pohled příznivější.